

Večerník

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy dvanáctá

sepsal Carlovac Townway

1. Večerníku, 2920

Balmora, Morrowind

anní zimní slunce prosvítalo pavučinou jinovatky na okně a Almalexie otevřela oči. Starý léčitel, který jí otíral čelo vlhkým šátkem, se s úlevou usmál. V křesle vedle její postele spal Vivec. Léčitel odběhl k postranní skříňce a přinesl džbán s vodou.

Jak se cítíš, bohyně? zeptal se léčitel.

Jako kdybich spala velmi, velmi dlouho, odpověděla Almalexie.

To jsi také spala. Patnáct dní, řekl léčitel a dotkl se Vivecova ramena. "Pane, vstávej. Už se probudila."

Vivec sebou trhl, ale když spatřil Almalexii živou a zdravou, rozlil se mu po tváři široký úsměv. Políbil ji na čelo a chytil za ruku. Jejím tělem se konečně zas rozlévalo teplo.

Almalexiin klid však náhle zmizel: "Sotha Sil..."

Je naživu a v pořádku, odpověděl Vivec. "Zase se někde hrabe v jednom z těch svých strojů. Zůstal by tu také, ale nakonec došel k závěru, že ti víc prospěje, když bude pracovat na té své podivné magii."

Ve dveřích se objevil kastelán. "Nerad tě vyrušuji, pane, ale chtěl bych ti říct, že tvůj nejrychlejší posel vyrazil pozdě v noci do Císařského Města."

Posel? zajímala se Almalexie. "Vivecu, co se stalo?"

Měl jsem jít šestého k císaři podepsat příměří, ale poslal jsem mu zprávu, že to bude třeba odložit.

Tady už mi nijak nepomůžeš, řekla Almalexie a s obtížemi se posadila. "Ale jestli to příměří nepodepíšeš, uvrhneš Morrowind znovu do války, a ta může trvat klidně dalších osmdesát let. Jestli se svým doprovodem odjedeš ještě dnes a spíše si, třeba dorazíš do Císařského Města jen o jeden nebo dva dny později."

Jsi si jistá, že mě tu nepotřebuješ? zeptal se Vivec.

Vím jen, že Morrowind tě teď potřebuje víc.

6. Večerníku, 2920

Císařské Město, Cyrodiil

ísař Reman III. seděl na trůně a rozhlížel se po audienční síni. Byl to velkolepý pohled: ze stropu visely stříbrné stuhly, v rozích bublaly hořící kotle jemných bylinek a vzduchem létaly pyandonejské vlaštovky a zpívaly své písně. Ve chvíli, kdy vzplály pochodně a služebnictvo pozvedlo své vějíře, se místnost proměnila v třpytivou zemi z pohádky. Z kuchyně ucítil vůni pečeného masa a koření.

Do místnosti proklouzl i velmož Versidue-Shai se svým synem Savirien-Chorakem. Oba byli ověšení tsaeskými klenoty a na hlavách měli ozdobné čelenky. Na jejich zlatých tvářích nebyl ani náznak úsměvu, ale každý věděl, že se smějí jen zřídka. Císař svého věrného poradce uvítal s nadšením.

Tohle by ty divoké temné elfy mělo ohromit, zasmál se. "Kdy vlastně mají dorazit?"

Zrovna před chvílí dorazil Vivecův posel, odvětil velmož vážně. "Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby jej Tvá císařská Výsost přijala o samotě."

Císaře přešel smích, ale přesto dal svým sluhům znamení, aby se vzdálili. Pak se otevřely dveře a do místnosti vešla paní Korda s pergamenem v ruce. Dveře za sebou spěšně zavřela a úzkostlivě se vyhla císařovu pohledu.

Posel předal svůj dopis mé konkubíně? divil se Reman a nedůvěřivě se zvedl, aby si zprávu převzal. "To je velmi neočekávaný způsob doručování."

Ovšem zpráva samotná se čekat dala, odvětila Korda a pohlédla do císařova zdravého oka. Jedním bleskovým pohybem dopis zvedla až před Remanovu bradu. Jeho oči se rozšířily úděsem a na prázdný pergamen vystříkla krev. List byl skutečně zcela prázdný, v jeho rohu se však černala malá, nenápadná značka, znamení Morag Tong. Svitek se svezl na zem, takže bylo možno zahlédnout malou dýku, kterou paní Korda nyní stočila, aby přetnula hrdelní kosti. Císař se zhroutil na podlahu a bezhlasně lapal po dechu.

Kolik času potřebuješ? zeptal se Savirien-Chorak.

Pět minut, řekla Korda a setřela si krev z rukou. "Ale za dvojnásobek budu neskonale vděčná."

Dobrá tedy, řekl velmož, ale Korda už k němu byla zády a mizela z audienční síně. "Měla se narodit jako akaviřanka. Ten způsob, jakým ta holka zachází s nožem, je opravdu velmi pozoruhodný."

Musím nyní obstarat důkazy naší nevinu, řekl Savirien-Chorak a zmizel za jedním z tajných průchodů, o kterých věděli jen císařovi nejvěrnější.

Vzpomínáš si, Tvoje císařská Výsosti, na náš rozhovor, který se odehrál téměř před rokem? usmál se velmož a pohlédl na umírajícího muže. "Řekl jsi mi tenkrát, ať si zapamatuji tato slova: 'Vy akaviřané umíte úchvatně kličkovat, ale projde-li jeden z našich úderů, končíte.' Jak nyní vidíš, tak jsem si je skutečně zapamatoval.'"

Císař vyplivl krev a nějakým způsobem se mu ještě podařilo říct: "Hade."

Možná jsem opravdu had, Výsosti, navenek i uvnitř. Ale nelhal jsem. Vivecův posel opravdu přijel. Zdá se, že on sám se jen trochu zpozdí, pokrčil velmož ramena a tiše zmizel v tajném průchodu. "Ale nemusíš mít obavy. Jsem si jistý, že se jídlo nezkaží."

Tamrielský císař umíral v kaluži vlastní krve uprostřed prázdné audienční síně, jež byla vyzdobena pro velkolepý ples. O patnáct minut později jej našel jeho vlastní osobní strážce. Korda nebyla nikde k nalezení.

8. Večerníku, 2920
Caer Suvio, Cyrodiil

Prvním velvyslancem, který Viveca a jeho doprovod po příjezdu přivítal, byl pán Glavius, jenž se neustále omlouval za neuspokojivý stav lesních cest. Holé stromy kolem jeho sídla zdobily šňůry hořících koulí, které se v jemném, ale chladném nočním větříku jemně pohupovaly. Zevnitř Vivec ucítil vůni prostých pokrmů a zaslechl vysokou smutnou melodii. Byla to tradiční akavirská zimní koleda.

U vchodových dveří Viveca pozdravil Versidue-Shai.

Jsem velmi rád, pane, že tě ta zpráva zastihla dříve a že jsi nemusel zbytečně vážit dlouhou cestu do města, řekl velmož, když svého hosta uváděl do velkého a vyhrátého přijímacího pokoje. "Čeká nás velmi obtížné přechodné období a v tomto okamžiku je lepší vyřizovat všechny důležitější záležitosti mimo hlavní město."

Cožpak není žádný dědic? zeptal se Vivec.

Ne, žádný oficiální, i když někteří vzdálení synovci by se k trůnu rádi dostali. Ale do doby, než se celá tahle záležitost vyřeší, bylo šlechtou alespoň dočasně rozhodnuto, že mohou jednat v zastoupení svého bývalého pána, řekl Versidue-Shai a pokynul služebným, aby ke krbu přinesli dvě pohodlná křesla. "Chceš podepsat oficiální smlouvu hned teď, pane, anebo by sis raději dal nejdříve něco k jídlu?"

Hodláš tedy ctít císařovu dohodu?

Hodlám dělat vše jako císař, odpověděl velmož.

14. Večerníku, 2920

Tel Aruhn, Morrowind

Korda nijak nedbala na to, že byla zaprášená z dlouhé cesty, a vrhla se Matce noci do náruče. Chvilí tam jen tak stály ve vzájemném objetí, Matka noci hladila svou dceru po vlasech a pak ji políbila na čelo. Nakonec sáhla do rukávu a předala Kordě dopis.

Co je to? zeptala se Korda.

Dopis od velmože, který je potěšen tvou zručností, odpověděla Matka noci. "Slíbil, že nám pošle peníze, ale už jsem mu odeslala odpověď. Někdejší císařovna nám za smrt svého manžela zaplatila dostatečnou částku. Mefala nestrpí přílišnou chamtivost. Za stejnou vraždu si nikdy nenecháš zaplatit dvakrát, tak je psáno."

Zabil Rijju, mou sestru, řekla Korda tiše.

A proto bylo jen příznačné, že jsi ho ze světa sprovodila ty.

Co se mnou teď bude?

Kdykoliv se někdo z našich svatých služebníků stane příliš známým na to, aby mohl pokračovat v odplatě, pošleme jej na ostrov nazvaný Vounoura. Je to jen necelý měsíc cesty a už jsem ti tam zařídila skvostné sídlo jako tvé útočiště, řekla Matka noci a políbila dívčinu uslzenou tvář. "Poznáš tam mnoho nových přátel a já vím, že tam konečně najdeš svůj klid a štěstí, mé dítě."

19. Večerníku, 2920

Žalovín, Morrowind

Imalexie dohlížela na obnovu města. Odhodlání obyvatel je vskutku povzbudivé, pomyslela si, když se procházela mezi nosnými zdmi nových budov, které vznikaly na zčernalých a zničených troskách těch předchozích. Dokonce i místní rostliny prokázaly pozoruhodnou houževnatost. Život byl i ve zbytcích keřů míněnek a routěnců, které kdysi lemovaly hlavní třídu. Všude kolem sebe cítila naději. Přijď, jaro, i se svou zelení, která spáleníště promění!

Vévodův dědic, odvážný a statný dunmerský mladík bystrého ducha, byl již na cestě ze severu, aby nastoupil na otcovo místo. Nejen že země přežije, ona i zesílí a začne se rozpínat. Vkládala již do budoucnosti větší naděje než do přítomnosti.

Jednu věc věděla jistě: Žalovín už navždy zůstane domovem alespoň jedné bohyně.

22. Večerníku, 2920
Císařské Město, Cyrodiil

"inie Cyrodiilů je u konce," oznámil velmož davu, který se shromáždil pod řečnickým balkónem císařského paláce. "Ale říše stále žije. Vzdálení příbuzní našeho milovaného císaře byli věrnou šlechtou, která Jeho císařskému Veličenstvu radila během jeho dlouhé a slavné vlády, shledání jako nehodní trůnu. Proto bylo rozhodnuto, že jako nezaujatý a věrný přítel Remana III. převezmu jeho zodpovědnost a budu dál konat v jeho jménu."

Akaviřan se odmlčel, aby jeho slova nabrala patřičnou sílu a doletěla i k uším těch nejvzdálenějších obyvatel. Ti na něj však jen v tichosti zírali. Ulicemi města se přehnal déšť, ale slunce na okamžik vykouklo, aby nabídlo krátkou úlevu od zimních bouří.

Zdůrazňuji, že nehodlám používat titul císaře, pokračoval. "Stále jsem a budu velmožem Versidue-Shaiem, cizincem, který byl tak vlídně uvítán na vašich březích. Je mojí povinností chránit svou novou domovinu a slibuji, že na tom budu neúnavně pracovat tak dlouho, dokud se nenajde někdo vhodnější, kdo mé břímě převezme. A na památku této historické chvíle nyní vyhlášu první den Jitřníku prvním rokem druhého věku, kterým vstupujeme do nových časů. Proto truchleme nad ztrátou císařské rodiny, ale hledme vždy dopředu, do budoucnosti."

Jeho proslovu tleskal jen jediný muž, a tím byl král Dro'Zel ze Senchalu, který nejspíše opravdu věřil, že je to ta nejlepší věc, která Tamriel v jeho dlouhé historii potkala. Je ovšem také pravda, že byl tak trochu šílený.

31. Večerníku, 2920
Ebonhart, Morrowind

zakouřených katakombách pod městem, kde Sotha Sil se svým mysticko-mechanickým přístrojem kul budoucnost, se stalo něco neočekávaného. Na léta spolehlivém soukolí se utvořila nepatrná olejová kapka, jež se následně rozprskla. Čarodějovu pozornost vzápětí přitáhla řetězová reakce, kterou ta malá drobnůstka spustila. Trubka se posunula o půl palce doleva. Kolo přeskočilo. Cívka se převínula a začala se točit v protisměru. Píst, který celá tisíciletí kmital zleva doprava, se najednou začal posouvat zprava doleva. Nic se nerozbilo, ale všechno se změnilo.

To už teď nespravím, řekl čaroděj tiše.

Škvírou na stropě pohlédl na noční oblohu. Byla půlnoc. Druhý věk, věk chaosu, právě započal.